

Preek bij Lukas 18:1-8 en Spreuken 13:12.

Tegen het eind van het kerkelijk jaar staan we stil bij onze toekomstverwachting: het Koninkrijk van vrede en gerechtigheid dat komt. In de dienst waarin deze preek gehouden werd, werd ook het Heilig Avondmaal gevierd.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Wat moet een mens veel wachten in zijn leven! Als je klein bent kun je soms niet wachten tot het Sinterklaas is. Als je wat ouder wordt kun je niet wachten tot je 16 bent en op een brommer mag rijden. En als je volwassen bent moet je nog geregeld wachten: wachten voor een kassa, wachten op een vergunning, wachten op de geboorte van een kind, wachten op een operatie. Vaak kun je begrijpen waarom je moet wachten, vaak weet je ook redelijk goed hoe lang het gaat duren. Maar soms is het wachten veel vager: Wachten op de ware... met op den duur misschien de vertwijfeling: Zál ik de ware ooit nog tegenkomen? Wachten op genezing... met op den duur misschien ook de bezorgde vraag: Zál er wel genezing komen?

Judith Herzberg schreef een eenvoudig, maar treffend gedicht:

*Het duurt altijd langer dan je denkt,
ook als je denkt: het zal wel langer duren dan ik denk
dan duurt het toch nog langer dan je denkt.*

*Het is altijd veel duurder dan je denkt
ook als je denkt: het zal wel duurder worden dan ik denk
dan wordt het toch nog duurder dan je denkt.*

*Het kost meer moeite dan je denkt
ook als je denkt: het zal wel veel meer moeite kosten dan ik denk
dan kost het toch nog meer moeite dan je denkt.*

Wachten is als een elastiek die je steeds verder uittrekt... Op een gegeven moment vraag je je af: Hoeveel kan het nog verder, voordat de elastiek knapt, voordat mijn geduld op is? Zeker als je niet weet hoeveel langer het nog moet duren, dreigt de houding van gelatenheid en berusting. Je neemt je voor om jezelf niet meer te vermoeien met hopen. Je ziet wel wanneer het zover is. Nee, we kunnen de Spreukendichter wel begrijpen als hij zegt: *'Een langgerekt hopen maakt het hart ziek.'*

Maar, laat Gód mensen ook wachten? Het lijkt erop. Het lijkt erop alsof Jezus er geen problemen mee heeft God te vergelijken met een rechter die een weduwe haar recht niet geeft, ondanks dat zij er keer op keer op terugkomt. Als dat waar was, zou God een gevoelloze Rechter zijn. Maar het punt van vergelijking is juist een andere. De inleidende zin zegt waar het Jezus om gaat in deze gelijkenis: ***'Hij vertelde hun een gelijkenis over de noodzaak om altijd te blijven bidden en niet op te geven.'***

Het gaat om óns, dat wíj moeten blijven bidden, dat wij nooit de hoop moeten opgeven als we bij God aankloppen. En die rechter wordt gebruikt als *een negatieve vergelijking*: Als zelfs deze slechte rechter de weduwe uiteindelijk haar recht geeft, *'zal God dan niet zeker recht verschaffen aan zijn uitverkorenen die dag en nacht tot Hem roepen?'* Het antwoord dat Jezus verwacht is: Natuurlijk zal God dat doen! God wil dat wij blijven aankloppen bij Hem, en Hij zal gerechtigheid geven, *ook als het langer duurt dan wij hadden gedacht.*

Maar, deze gelijkenis volgt op een gesprek over Jezus' wederkomst. En de wederkomst staat min of meer gelijk aan 'eindelijk gerechtigheid'. Als Jezus terugkomt op aarde breekt het Koninkrijk van God, waar we als gelovigen zo op hopen, defintief aan. Dus het roepen om gerechtigheid van deze weduwe moeten we breder zien dan alleen het recht dat je persoonlijk toekomt. Als deze gelijkenis volgt op een gesprek over Jezus' wederkomst, dan bedoelt Jezus te zeggen dat wij de bede *'Uw Koninkrijk kome'* aanhoudend moeten bidden, niet alleen voor onszelf maar voor heel deze lijdende wereld. En Israël is ongetwijfeld het vragende volk bij uitstek. Zij heeft de eeuwen door reden gehad te vragen: Waarom? Waartoe? Hoe lang nog, HEER? De hele bijbel door lezen we van mensen bij wie deze vragen in het hart hebben gebrand, mensen ide grote omwegen in hun leven hebben gemaakt, die lange periodes hebben gekend dat ze niet begrepen wat God met hen voorhad. Denk maar aan Abraham, Jacob, Jozef, Mozes, David, Job, Daniël, Paulus, en ga zo maar door. Stuk voor stuk hebben ze grote omwegen in hun leven gekend. En geloven houdt dan in dat je ondanks alles volhoudt, dat je de hemel blijft bestormen met je vragen, precies zoals deze weduwe. Ze dácht er niet aan zich bij de situatie neer te leggen.

En zo zijn er ook onder ons mensen die het onrechtvaardig vinden wat er in hun leven gebeurt, zowel in wat anderen hun hebben aangedaan, als in wat hun onverdiend overkomt. Velen dragen dergelijke lasten in stilte, zeker als het al zo lang duurt en er je alles geprobeerd hebt wat je kon. Misschien hebben anderen je dat ook wel aangeraden: *'Leg je er nou maar bij neer, je hebt jezelf er maar mee'* met de onuitgesproken ondertoon dat opstandigheid en boosheid van God niet mag. Maar dat lijkt me slechte geestelijke raad als we elkaar en onszelf voorhouden dat we niet opstandig mogen zijn.

Zonder dat ik kan verklaren waarom God doet zoals Hij doet met deze wereld en met u persoonlijk, ben ik wel geroepen u en jou op te roepen te blijven bidden om de komst van zijn Koninkrijk. En natuurlijk zul je in al die onbegrijpelijke situaties moeten wachten, maar dat moet eerder **verwachten** dan **afwachten** zijn. Jezus zelf verzekert ons ervan dat God ons spoedig recht zal verschaffen.

Het gedichtje van Judith Herzberg had trouwens nog een laatste couplet dat ik nog niet had gelezen:

*Het duurt veel korter dan je denkt
ook als je denkt: het zal wel korter duren dan ik denk
dan duurt het toch nog korter dan je denkt...*

De gelijkenis eindigt nog met een zin die misschien niet direct duidelijk is: *'Maar als de Mensenzoon komt, zal Hij dan geloof vinden op aarde?'* Iemand zei: het lijkt wel alsof je Jezus hier in zichzelf hoort praten. Het is alsof hij de gedachte van deze gelijkenis ook nog even omkeert. Het klinkt alsof Hij zegt: Wie moet er nu het langst wachten? Stel, dat de rechter nu eens niet in zijn luie stoel blijft zitten, maar opendoet en zichzelf pro Deo, gratis aanbiedt, maar hoe hij ook op zijn stoep kijkt en de weg naar alle kanten aftuurt, er staat niemand... Valt het niet te vrezen dat hoe langer hoe meer mensen het aankloppen bij God opgeven? Dat de mensen het geloof in de werkelijke komst Gods Koninkrijk opgeven? want volhouden met het bidden om gerechtigheid is hetzelfde als geloven. *'...als de Mensenzoon komt, zal Hij dan geloof vinden op aarde?'* vraagt Jezus. Wij vinden misschien dat wij lang moeten wachten op God, maar zou het niet zo kunnen zijn dat Hij nog langer moet wachten op ons vertrouwen in Hem?!!

We begonnen met de spreuk: *'Een langgerekt hopen maakt het hart ziek'* maar we moeten ook het vervolg van die spreuk ter harte nemen: *'een vervuld verlangen is een boom des levens.'* De bijbel staat vol met beloften die zeggen dat God zeker doet wat Hij zegt. Zijn Koninkrijk komt, zo zeker als Hij God is. Luister nog eens naar wat Jezus zegt: *'Zal God dan niet zeker recht verschaffen aan zijn uitverkorenen die dag en nacht tot*

Hem roepen? Of aarzelt Hij? Ik zeg u dat Hij hun spoedig recht zal verschaffen. Maar... als de Mensenzoon komt, zal Hij dan geloof vinden op aarde?'

Als Jezus ons uitnodigt aan het Avondmaal om deel te krijgen aan zijn kruis en opstanding, komen wij dan inderdaad met een grote verwachting van God? Vindt Hij dan geloof in ons hart? En als Hij eens definitief weerkomt, vindt Hij ons dan nog steeds in ons hart het vertrouwen dat God doet wat Hij zegt?

In de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Ds. Peter Broere.